

POSTANOWIENIE

Dnia 2 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa E. sp. z o.o. w W.
przeciwko Syndykowi masy upadłości [...] Banku [...] w upadłości likwidacyjnej
w W.

o wyłączenie z masy upadłości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 2 stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 24 maja 2017 r., sygn. akt XXIII Ga [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 12 500 (dwanaście tysięcy pięćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie syndyk wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie zawartego w niej wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania podniósł występowanie na jej tle istotnych zagadnień prawnych, a także oczywistą zasadność skargi. Pierwsze zagadnienie prawne ma dotyczyć potrzeby wykładni w kontekście tej sprawy art. 101 pr. bank., a to kwestii, czy dopuszczalne jest przewłaszczenie na zabezpieczenie kwoty pieniężnej. Zagadnienie takie jednak na tle tej sprawy nie powstaje. To w interpretacji skarżącego kwota pieniężna, o którą chodzi, stanowi zabezpieczenie środków powoda – brzmienie § 20 umowy bankomatowej łączącej strony zdaje się prowadzić do innego wniosku. Co więcej, skarżący kwestionuje, na poparcie swojej tezy, ustalenia faktyczne, a więc okoliczność, czy środki pieniężne, które mają zostać wyłączone z masy upadłości, są w wyodrębnionej szafie w siedzibie upadłego – kwestionowanie ustaleń faktycznych w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne, zatem Sąd Najwyższy przyjmuje, że te środki są wyodrębnione, co z kolei potencjalnie umożliwia ich wyłączenie z masy upadłości. Drugie zagadnienie prawne dotyczy tego, czy co do pieniędzy dopuszczalne jest w ramach zasady swobody umów zastrzeżenie własności. Również ta kwestia nie powinna budzić wątpliwości. O ile pieniądze nie zostaną połączone z środkami pieniężnymi tego, do kogo trafiają, a ten ma je traktować jak rzeczy oznaczone co do gatunku (ma nimi wypełniać bankomaty), o tyle należy uznać, że mogą być wyodrębnione, a więc mogą być własnością innego podmiotu. Trzecie zagadnienie prawne ma dotyczyć tego, czy zawarta przez strony umowa bankomatowa jest umową rachunku bankowego. Kwestia ta nie uzasadnia jednak przyjęcia skargi do rozpoznania, bo jest zbyt ściśle powiązana z konkretnym stanem faktycznym (interpretacją konkretnej umowy). Ogólnie można jedynie stwierdzić, że bank może zawierać także inne umowy niż umowy rachunku bankowego, a w szczególności

należy uznać, że strony, w myśl zasady swobody umów, mogą na innych zasadach niż wynikające z zawarcia umowy rachunku bankowego uregulować kwestie zasad przechowywania środków pieniężnych przez bank. Czwarte zagadnienie prawne ma się sprowadzać do tego, że Sąd II instancji w tej sprawie traktował gotówkę jednocześnie jako rzeczy oznaczone co do gatunku i rzeczy oznaczone co do tożsamości. Uzasadnienie tego zagadnienia nie jest jednak niczym więcej niż uzasadnieniem zarzutu kasacyjnego – polemiką z rozstrzygnięciem w tej konkretnej sprawie, a więc nie spełnia wymagań stawianych zagadnieniom prawnym mającym uzasadnić przyjęcie skargi do rozpoznania. Piąte zagadnienie prawne znów jest w istocie tylko zarzutem kasacyjnym – oczywiste jest bowiem, że kolejność zaspokajania wierzycieli regulują przepisy prawa upadłościowego, tyle tylko, że zupełnie odrębną instytucją prawną jest możliwość wyłączenia z masy upadłości, czego dotyczy powództwo w tej sprawie. Szóste zagadnienie to znów tylko zarzut kasacyjny, podobnie zagadnienie siódme i ósme. Jeśli nawet ostatnio wskazane kwestie należy uznać raczej za uzasadnienie przesłanki oczywistej zasadności skargi, a nie istotne zagadnienia prawne, to i tak wywód prawny je uzasadniający nie wskazuje, że w sposób oczywisty doszło do naruszenia prawa przez jego wykładnię lub zastosowanie.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.